

ЧЕРВЕНЬ

1982

Київ

ISSN 0132-4462

Виходить з січня 1927 р.

№ 11 (1125)

Ціна номера 30 коп.

ПЕРСОНАЛ

Мал. В. ГОНЧАРОВА

ЖИТТЄВЕ КРЕДО ДАМИ З СОБАЧКАМИ

— Ой голубонько, ой подружко, я так переживаю, так хвилююся!
Син уперся і збирається одразу ж після школи йти працювати на завод.
— А я тобі давно радила: не заводь дітей, а заводь цуциків. А я от,
бачиш, горя не знаю.

«Ех, якби піч на коні, а я на ній,—
добрий козак був би!»
(Народна приказка).

Ось вам, шановні читачі, декілька фактів, вивезених із села Нової Тягинки.

...Іван Савелійович Громаков — пенсіонер, але продовжує працювати в радгоспі. Щоправда, пенсіонер він певною мірою умовний, позаяк документи подав ще у вересні минулого року, проте пенсії відтоді не отримав жодного разу, і що з тими документами сталося, не знають ні в радгоспному робітничому комітеті профспілки, ні в Білозерському райсоцзабезі.

Але зате Іван Савелійович отримав заслужену нагороду — медаль «Ветеран праці». Ця пам'ятна в його житті подія відбулася так. Приїхав якось у січні Громаков у село Токарівку, де знаходиться центральна садиба радгоспу «Світанок», і випадково пройшов повз радгоспну контору. Тут і зустріла його начальниця відділу кадрів Любов Іванівна Зварич. Вона побачила Івана Савелійовича у вікно, вибігла на ганок і урочисто прокричала:

— Гей, як вас там, — Гріма... Грама... Словом, ось вам медаль, тільки мерщій беріть, а то холодно! І, хукаючи на пальці, подалася назад, у свій теплий кабінет.

Повертів Іван Савелійович у руках коробочку з медаллю, зітхнув, пригадавши, що навіть на фронті, де умов для урочистостей було, як відомо, куди менше, — і то нагороди вручалися привселюдно і, по можливості, у святковій обстановці; пригадав, почув, як водиться у подібних сюрпризних випадках, потилицю та й пішов собі далі.

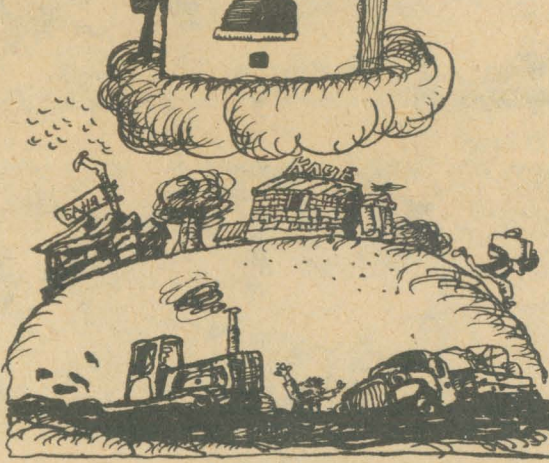
...А то стояв собі за селом стовп з електричною проводкою. Стояв і плав. Чого ті геомонські стовпи вальяться — одному РЕМу (себто управлінню районних електромереж) відомо, та й то не завжди. Отож упав один-єдиний стовп, а світла не стало у цілому селі. Негайно закрилися дитячі ясла, ідальня, суतужно стало без електрики у школі, та й радгоспне виробництво, само собою, заперелося.

І коли мені пощастило пробитися до Нової Тягинки, — світла усе ще не було.

...Кажу: пробитися, — бо тягинські дороги можна штурмувати, лише махнувши попередньо рукою і на себе (тобто на власне здоров'я), і на свій одяг, і на транспорт, яким намагаєшся подолати кілька

В. ЧЕПІГА

ЯКБИ ПІЧ НА КОНІ...

кілометрову відстань до Нової Тягинки від каховської автодороги або ж від уже згаданої Токарівки.

Те, що називається дорогою, насправді являє собою — притому в будь-яку пору року — глибоке чорно-коричневе мисиво, яке може легко засмокати навіть грузовик. Що, до речі, досить часто й трапляється, наочно підтверджуючи допитливим школярикам відомий закон фізики, за яким тіло, котре занурюється в рідину, витискує тієї рідини рівно стільки, скільки важить саме. Грязюки в таких випадках витискається на узбіччя (якщо дія відбувається за селом) або ж у двори (якщо машина бовкається безпосередньо у Новій Тягинці) таки чимало.

...А ще є у селі баня і клуб. Ну, що можна сказати про них, із чим порівняти? Можливо, саме такий вигляд мали залишки наших древніх городищ після нашествия половців. Принаймні, ці сучасні руїни дають підстави робити висновок про рівень культурного та побутового забезпечення життя новотягинців. Висновок такий: ніякого рівня тут немає взагалі.

І саме тому трохи шокує дуже суворі і гнівна оцінка іншого рівня — рівня свідомості новотягинців, яку дають деякі радгоспні та районні керівники. Ці малосвідомі тягинці, виявляється, їдуть працювати в Херсон, у не дуже далеку Дар'явку, в інші навколишні місця — замість того, щоб трудитися у рідному селі, у рідному радгоспі.

Ну, до свідомості тягинців я ще повернуся, а поки — щоб у читача не склалося враження, що все у Новій Тягинці таке вже сумне і похмує, — скажу кілька слів про їхнє рідне село і рідний радгосп. Так би мовити, перейду від меланхолійного мінору до піднесеного мажору.

Нова Тягинка — одне з найкрасивіших сіл у районі. Воно мальовничо розкинулося понад Дніпром і своєю зеленню, своїми чепурними будинками, своїми гостинними людьми здавна приваблює — зрозуміло, влітку — маси відпочиваючих. Недарма ж одне з великих нікопольських підприємств збудувало тут свій пансіонат.

У селі міститься другий відділок радгоспу «Світанок». І хоч робітників тут не вистачає, показники усе ж таки непогані: і в зерновому господарстві, і у молочному тваринництві, і в овочівництві. Люди стараються і про своє господарство дбають. До речі, немало серед них і молоді.

А от як дбають про них? Фактично ніяк. Культмасової роботи катма. Про кіно тут давно забули. Побутове, торговельне і транспортне обслуговування таке, що ліпше вже сподіватися на власні можливості, хоч вони, природно, обмежені. Допомоги ж від радгоспного керівництва, від районних організацій поки що дуже мало. Зате обіцянок! Та яких!

Ось, приміром, одна з них, датована січнем позаминулого року:

«На скаргу до редакції журналу «Перець» повідомляємо, що ремонт дороги, згідно з планом, буде закінчено в червні 1980 року... Баню в селі Н. Тягинці буде пущено в експлуатацію з 1 вересня 1980 року... Будівництво нового клубу буде закінчено до 1 червня 1981 року».

І підпис — голова Білозерського райвиконкому В. Т. Чаус».

На чому, на яких економічних розрахунках базувалися ці запевнення? Особливо коли врахувати, що нічого з переліченого новотягинці так і не дочекалися. Я зустрівся з колишнім головою райвиконкому В. Т. Чаусом і поставив ці запитання. Валентин Тимофійович прочитав позаторишний лист і радісно повідомив, що то не він його підписував, а заступник М. М. Ігнатченко. Отож нічого конкретного пояснити не може. Що ж до М. М. Ігнатченка, то він теж уже колишній заступник.

Ну, а що скаже нове керівництво? Заступник голови райвиконкому Галина Миколаївна Ухова нічого не сказала. Вона виявилася «не в курсі».

Та найнесподіванішим було, що ту ж позицію «не в курсі» зайняли і керівники радгоспу — директор Сергій Олександрович Шапар, секретар парткому Ольга Давидівна Доленко та голова робіткому Іван Михайлович Реута. Секретар парткому, наприклад, взагалі не знала про факти, з яких я почав розповідь. Складається враження, що їх — керівників — хвилюють лише суто виробничі справи, хоча давно вже відомо, що ці справи найтіснішим чином пов'язані з тим, як дані керівники піклуються про умови життя людей.

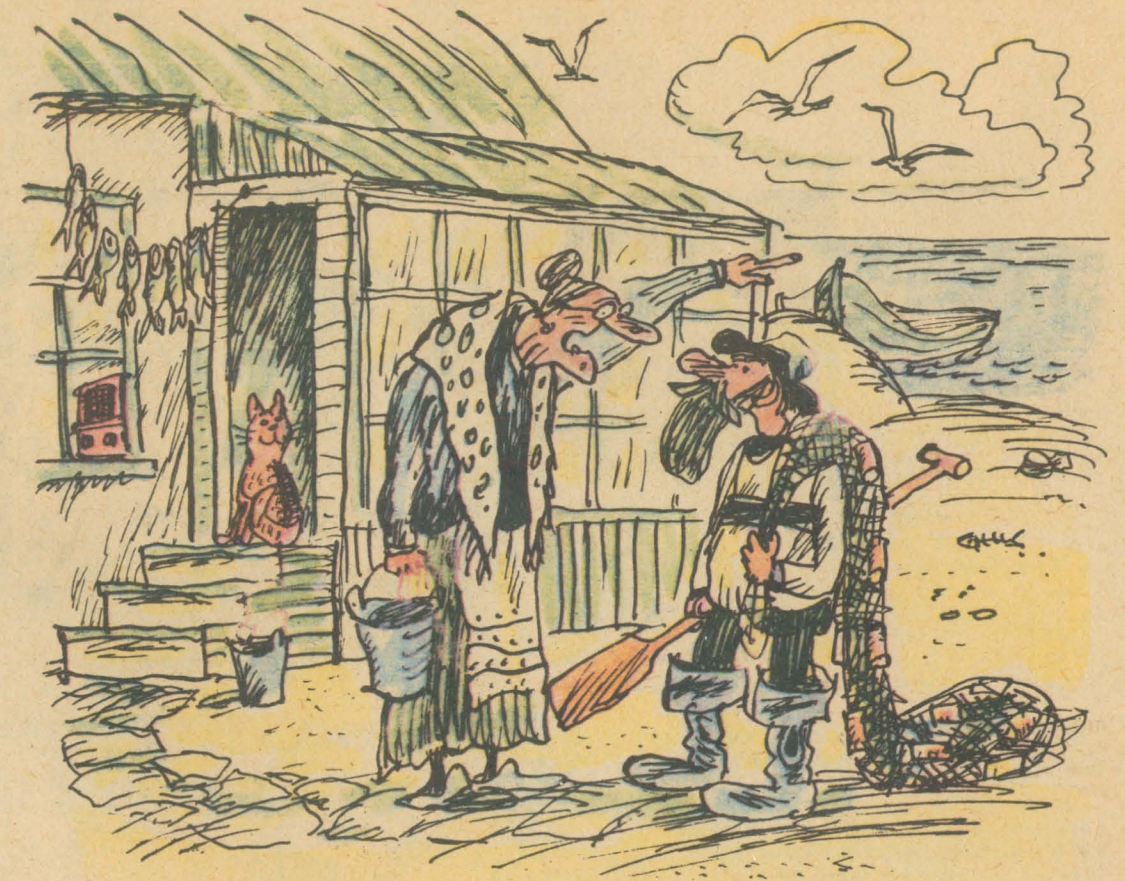
Отак безвідповідальні обіцянки одних та бездіяльність інших і призвели до аж ніяк не блискучого новотягинського сьогодення. А звідси випливає ще один висновок: про те, що причина так званої низької свідомості деяких тягинців, які не хочуть працювати у рідному радгоспі, — в байдужості радгоспних і деяких районних керівників та їх небажання предметно вирішувати насущні питання життя конкретного села і конкретних людей. Від пенсії ветерана-фронтовика та вручення йому нагороди — до обіраного через чийсь нехлюйство електричного проводу. Від розвалені бані — до недобудованого клубу. Від зірваного через бездоріжжя автобусного рейсу — до утопленого в грязюці трактора...

Ні, сидючи, так би мовити, на адміністративній печі й не виявляючи особливого прагнення злізти з неї, нічого путнього зробити неможливо. Посадити ж піч на коня і звідтіля правувати ним ще нікому не вдавалося.

Херсонська область.

До редакції продовжують надходити скарги про незадовільну роботу радіомовлення на селі.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Піди, діду, і попроси Золоту Рибку зробити так, щоб у нас заговорило радіо.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Це найкращий спеціаліст у нашому відомстві. Він може придумати двадцять об'єктивних причин на кожний випадок зриву виробничого плану.

ГАВРИЛО І ГОРОБЕЦЬ

БАЙКА

Горобчик прибукався у садок.
Де саме вишня пишню червоїла.
Торкнувшись не встиг ще ягідок.
Як пролунав сердитий бас Гаврила:
— Куди націлів дзьоба, щоб ти здох!
Мого добра схотілось, вражий сину!
Ось я тобі... — Ванку схопив дубину
І обіруч по вишніці — торох!
Та не зівав Горобчик: скін-поскіл —
Прийтом на інше деревце утік.
Гаврило і туди, й сюди ганя,
Дубиною молотить наваманя,
Та спробуй-но поцілить спиритну птаху!
Аж поки не нагнав такого страху,
Що, зойкнувши востаннє «цінь-цвірінь»,
Чкуриув Горобчик геть у височінь.
А що ж садок! Йому б жажнувся усяк:
На деревцях ні ягідки немає,
Лише гілля потрощене звисає,
Зате земля — горить, неначе мак.
— От капосне! — сказав собі Гаврило. —
Мале, а скільки шкоди наробило!

Григорій ЄЛИШЕВИЧ.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Про декого кажуть, що, мовляв, у нього ліва рука не знає, що робить права. А от про приймальника худоби Сахновщинського відділення Красноградського відгодівельного радгоспу (Харківщина) Болховитова Н. А. цього не скажеш. У нього завжди все чітко визначено: правою рукою він випикує квитанцію про прийом ху-

доби, а лівою бере хабар — за те, що прийняв. Бо коли хабаря йому не дати, він просто відмовиться приймати.

Лист про цього ділка надійшов до редакції.

На прохання Перця прокуратура Сахновщинського району перевірила

цю справу, і виконуючий обов'язки прокурора В. Н. Прилучийський повідомив, що факти підтвердились. За зловживання службовим становищем Болховитова Н. П. з роботи звільнено. Прокуратура району вирішує питання про притягнення його до відповідальності.

ТЕЛЕГРАФНЕ АГЕНТСТВО ПЕРЦЯ

ЛЮДИ СЛОВА

ОДЕСЬКА область. (Спец. кор. ТАП). Репутацію людей слова здобули серед учнів Грабівської восьмирічки Кодимського району будівельники міс-

цевого міжколгоспбуду. Ще рік тому, пообіцявши порадувати дітей новим приміщенням школи, будівельники дали слова не пішли — спорудження об'єкту не просунулося ані на цеглину.

УРОЧИСТЕ ЗАКРИТТЯ

Будинку культури відбулося в селі Торговиці Млинівського району Ровенської області. Сталося це рівно через шість місяців і три дні після його

урочистого відкриття. Причина такої акції — абсолютне нехтування протипожежної безпеки й повна відсутність у новозбудованому культурному об'єкті відповідних протипожежних засобів.

ВІЧНІ ВАФЛІ

Роками б'ються науковці інституту харчування, сушать голови досвідчені кулінари і кондитери над тим, як би його продовжити термін зберігання того чи іншого продукту бодай на кілька днів. А працівники Миронівської споживспі-

ки на Київщині дуже легко вирішили цю проблему: вони просто дають у продаж продуктові товари, строк зберігання яких давно минув. Так мешканець села Кип'ячка придбав у сільській крамниці вафлі, які замість двох місяців, як це належить за нормою, зберігалися невідомо де аж чотири роки.

І ТАКЕ БУВАЄ

Прийом і видача.

От я себе й питаю, так собі, між іншим, питаю: яка це собацюра напаскудила в ліфті? І друге запитання само собою виникає: що б ти, Ананію, уроджений Хатнюк, зробив, коли б це був ліфт не загального користування, а, припустимо, домашньо-приватний? Голову скрутив би! Отак би взяв — хресь і нема... Дарма, що ліфт без вікон, вистежив би, винищпорив. Він би в мене на розпеченій пательні стрибав. Він би десятому наказав...

Ну от, тролейбусний квиток, акуратно згорнутий у рурочку. Та чи тобі важко було так же акуратненько в урну його викинути? Або ось недопалок зжований, до стелі підвішений. Це ж треба! Циркачі, ілюзіоністи. Ні стиди, ні сорому! З цигаркою в ліфті — хіба не злочин? Спробуй із

АБИ НІХТО НЕ БАЧИВ

Монолог на самоті

немовлям тепер поткнутися... О, а це що? Бач, ковінка його мамі, кнопку пообсмалював. Пуп'янок, шмаркач, а вже потенційний палій, сірниками орудує. І куди тільки батьки дивляться?

А втім, де тепер ті діти? У Конопських хорт степовий — раз, у Білоцерківців — англійський сеттер —

два, у МIRONENKIV — дворняжка, яку вони, хі-хі-хі, за породистого шотландського тер'єра видають. Це тільки на нашому поверсі. А ще у Жмеринських, Тарасенків, Козодових... Собак — хоч бери та кожному на шию вішай, зате дітей на всі шістнадцять поверхів чи й з десятків набереться. Звісно, з собаками воно простіше:

маєш утіху і не переживаєш, що з нього звір виросте. Хоча як сказати. Он газети пропечатали, що домашня тигра, а мо' й левиця, не в тому суть, знаця, хазяїв загризла. Без солі скрумала. Ж-жах!

Сядь, Чапа, це тебе не стосується. Ти у нас смирний, розумнику ти такий. Чапа, не смій! Куди ти лапу піднімаєш? Що ти, безсоромнику робиш? Ай-й-й-й... А прибирати хто буде? Хто буде, тебе питаю? Ну, правильно, прибиральниці. Вона за це й гроші отримує.

От і приїхали. Врись, безсовісний, а то ще хтось побачить...

Жаль, що ліфт у нас швидкісний, довго не порозміркуєш.

Анатолій ЧАЛИЙ.

Сьогодні наша розмова про автобуси. Але спочатку — про телефон. Про те, яка це чудова та зручна штука, особливо — на селі.

Ось у селі Трилісах Фастівського району Київської області є хороша людина, яку всі звуть просто Володимировичем. І у цього хорошого Володимировича є вдома телефон. Уранці Володимирович дзвонить на автостанцію, дізнається, чи виїхав до села автобус, і лише тоді йде на зупинку. Юрба, яка встигла там зібратися, зустрічає його одноставним: «Ну, Володимировичу?»

— Буде, — поважно відказує Володимирович.

І всі одразу заспокоюються. Чоловіки закурюють, жінки починають теревенити на різні теми.

Якщо ж Володимирович іще здаля мовчки розводить руками — усі тут же розходяться: одні чимчикують до електрички, інші — на трасу ловити попутний автотранспорт, а ще інші повертаються додому і пишуть чергову скаргу.

Зазначимо, що Володимирович значно частіше розводить руками, аніж цього б хотіли його односельці, а скарги приходять до «Перця» значно частіше, ніж цього хотіли б ми. І не лише з Триліс. І не лише з Київської області. Бо автобуси чомусь не приходять до багатьох місць.

Наприклад, до Коломиї. Про це нам написали з Івано-Франківської області. У відповідь на скаргу заступник начальника обласного управління пасажирського автотранспорту І. Є. Співачук швидко сповістив, що «рух автобусів за маршрутом Городенка — Коломия відновлено».

БУДЕ ЧИ НЕ БУДЕ?

Огляд листів

Не встигли ми порадуватися такій оперативності, як із Коломийського району прийшов іще один лист. Пасажири маршруту Корнич — Вербіж скаржаться, що автобус навіть приблизно не дотримується свого графіка. Дорослі спізнюються на роботу, діти — до школи. Коли ж ми звернулися телефоном до начальника управління В. М. Кисельова, він заявив, що нічого сказати про це не може.

А от у Черкаському облуправлінні пасажирського автотранспорту завжди є що сказати. Ознайомившись із скаргою жителів села Полянецького Уманського р-ну, начальник управління В. П. Соломенний звично сказав:

— Так, зриви є. І на цьому маршруті, й на інших. Але винні тут не ми, а автобуси, їх технічний стан...

Винен «технічний стан» і в Чернігівському обласному управлінні. Це через нього, капосного, прийшли скарги з сіл Р. Степанівка Носівського, Курінь

Бахмацького, Слабин Чернігівського, Гальчин Козелецького районів...

Хотіли вже й ми те ж саме сказати своїм дописувачам, як раптом комусь із нас спала проста думка: автобуси ж — поки що не живі істоти, вони ж, здається, ще самі себе не обслуговують! Про їх технічний стан якраз і мусять турбуватися обласні автотранспорту. І турбуватися, і контролювати тих, кого треба, і питати з тих, з кого слід, за дотримання чіткого розпорядку руху.

Тоді й не писатимуть люди скарг на систематичні зриви автобусних рейсів. Не писатимуть ні з села Марченки Миргородського району, ні з Гребінківського району Полтавської області, ні з Річиці Гошанського району Ровенської області, ні з Калинівки Коростенського району Житомирської області, ні з інших міст і сіл...

Та й Міністерству автомобільного транспорту УРСР варто було б суворіше контролювати свої підопічні організації і суворіше з них питати. Бо он по самій лише Фастівській автостанції протягом одного місяця було зірвано 575 рейсів. І в основному — не через погані дороги.

Ото ж таки гарна штука — телефон. Якби телефонні апарати були у всіх автобусних пасажирів, то скарг, можливо, значно поменшало б. Люди б завжди знали, що їх чекає на автобусній зупинці, і, в разі потреби, розраховували б виключно на власні ноги.

Т. ОБЛАМСЬКА.

У КОЖНОГО своя доля — це здавна відомо. Але від чого вона, тая доля, залежить? Чому так трапляється, що одному всю дорогу таланить, а іншому, котрий наче робить усе так само, не щастить та й годі? У чім тут заковика? Людство, наскільки я знаю, споконвіку намагається розгадати цю загадку. І поки безрезультатно. Існує, щоправда, теорія, згідно з якою володарями щасливої долі стають ті громадяни, котрі народились у сорочці. Але позаяк за доступний для огляду історичний період не зафіксовано жодного випадку, коли б немовля появилось на світ божий у полотняній чи бодай синтетичній сорочці, а тим часом у той же історичний період було доста щасливих людей, — то ця теорія, як на мене, виглядає не досить матеріалістичною. Так само ідеалістичною вимальовується й так звана котяча теорія: якщо тобі дорогу перебігають чорні коти, то не чекай таланитої долі.

І все ж, як не крути, а в кожного своя доля... От мені й закортіло дослідити це питання на фактах цілком матеріальних.

Є на Волині спеціалізована пересувна механізована колона (СПМК) № 562. Начальником там був Й. А. Дмитрук, а головним інженером М. А. Лукашевський. Під їхнім керівництвом у вказаній колоні чинились дивні речі: оформляли фіктивні трудові угоди з особами, котрі ніяких робіт не виконували, а крім того, вписували в угоди і у відомості на зарплату взагалі вигадані прізвища. А начальник і головний інженер по черзі ці фікції підмахували. В результаті державі завдано збитків на тисячі карбованців.

Зацікавилися цим, ясна річ, слідчі органи. Одну групу, в яку ввійшов і Й. А. Дмитрук, згодом засудили. З іншою групою правопорушників, де почесне місце посів М. А. Лукашевський, продовжували розбиратися. Слідство ще не закінчилось, а керуючий трестом «Волинсьільбуд» уже зробив свої висновки: призначив Лукашевського начальником СПМК. Одного, як бачите, засудили, а іншого за такі самі вчинки... висунули по службовій драбині. Бо в кожного своя доля...

Відчувши прихильність до себе примхливої долі, Лукашевський, тількино став начальником, одразу — мабуть, у порядку експерименту — припускає чергове грубе порушення фінансово-штатної дисципліни. Йому просто цікаво було: як відреагує на це доля? А вона знову змилостивилась: обійшлося, звичайно, доганою по партійній лінії.

Тепер уже Микола Андрійович остаточно переконався в тому, що доля вирішила протегувати йому без будь-яких обмежень. А коли так, то слід, звісно, максимально використати це.

Прийшов Лукашевський до керуючого трестом О. П. Андреева та запитав:

— Скажіть мені, Олександрє Пилиповичу, начальник я чи не начальник?

— Начальник, звичайно, начальник, — поспішив запевнити керуючий.

— То чому ж я досі роз'їжджаю на старій двадцять першій «Волзі»?

— Бо двадцять четвертої поки нема.

— А ви дозволяєте переробити.

— Як же ви переробите?

— А це вже моя турбота.

— Ну, дивіться, — сказав керуючий і дав письмовий дозвіл на переобладнання автомашини ГАЗ-21 на ГАЗ-24.

Меткий Лукашевський, однак, нічого не переобладнував. Їздив собі старою «Волгою», а тим часом почав з придбання у різних організаціях запчастин лівим способом збирати нову «Волгу», витрачаючи при цьому кошти, призначені, само собою, не на автомобілебудування, а на сільське будівництво.

Оскільки «Волга» в майстерні — це не голка в сіні, то незаконна оборудка невдовзі спливла на поверхню. Назрівав скандал. Багато лучан уже думало, що цього разу Лукашевський не викрутиться. Але ж у кожного своя доля. І Лукашевський одхопив сувору догану по лінії комітету народного контролю плюс 375 карбованців нарахування на

ОТАКА ВОНА,

часткове відшкодування завданих державі збитків.

З цієї історії Лукашевський, слід віддати йому належне, певні висновки зробив. Дізнавшись, що про його ризиковані сутички з правопорядком інстанціям сигналізує, зокрема, прибиральниця К. М. Дяченко, він тут же звільняє її з роботи. Суд, однак, поновлює. А Лукашевський півтора місяці після рішення суду не допускає Дяченко до роботи. Зробив це лише після втручання прокуратури.

А що ж на все це керуючий трестом О. П. Андреев? А нічого. На численні сигнали, заяви, скарги він відповідає: такі кадри, як Лукашевський, на вулиці не валяються. І це правда. Такі кадри, дійсно, на вулиці не лежать. Такі кадри,

як виявилось, іноді лежать у витверезнику. Зокрема, Лукашевський пролежав там в ніч на 26 грудня 1981 року. Через те, що в ресторані «Світлофор», як він пояснив, «пив горілку, скільки випив, не пам'ятаю». До того, що бешкетував та погрожував працівникам міліції, котрі закликали його до порядку.

Але ми ж про долю... Вона, слід сказати, теж інколи буває не від того, щоб вибрикнути, по-своєму пожартувати. Треба ж, щоб тієї ж таки ночі у тому ж витверезнику на сусідньому ліжку з Лукашевським приходив до тями робітник тієї ж мехколони В. В. Якобчук. Якобчуку на партійних зборах оголосили за це догану. А Лукашевському? Про нього, бачте, повідомлення

з медвитверезника чомусь до мехколони не дійшло. На таку невідповідність звернула увагу газета «Радянська Волинь». Лише після цього партзбори наклали стягнення і на Лукашевського.

А що на це керуючий трестом? Невже знову не зреагував? Ні, цього разу зреагував. Надіслав до редакції відповідь, яку мені хочеться тут навести повністю:

«Трест «Волинсьільбуд», — пише О. П. Андреев, — повідомляє, що тов. Лукашевський дійсно доставлявся в медвитверезник, про що мною проведена з ним бесіда. Однак слід відмітити, що тов. Лукашевський медичної допомоги не потребував, п'яний не був, громадського порядку не порушував і доставляти його в медвитверезник не було жодної потреби. Тов. Лукашевський запевнив, що більше таких випадків не повториться».

Прочитав я цей чудовий зразок епістолярного жанру, і, признатися, якось дуже жаль мені стало товариша Андреева. Бо й опікувати можна, і протегувати можна, але ж не так, щоб при цьому геть втрачати здатність логічно мислити. Бо ж якщо Лукашевський «п'яний не був, громадського порядку не порушував», то про що ж, власне, «мною проведена з ним бесіда»? Якщо «доставляти його в медвитверезник не було жодної потреби», то яких, питається, «таких випадків» він обіцяв не повторювати?

Поки я писав цей фейлетон, мене весь час невідступно мучила думка: десь, колись, щось подібне вже наче було. Аж нарешті згадав! Це ж ота стара, котра жила зі своїм старим на березі синього моря, так само хотіла без кінця випробувати прихильну до неї долю в образі золотої рибки. Точно! Чим там закінчилося, ми пам'ятаємо: стара залишилась біля розбитого корита. Але це було в казці, де, за законами жанру, добро завжди перемагає зло, де справедливості обов'язково торжествує. А в житті воно не завжди так виходить. Через те, мабуть, товариш Лукашевський й досі сидить не біля розбитого корита. І товариш Андреев, в особі якого матеріалізувалась така прихильна до Лукашевського доля, також поки що наче найменшим сумом не проймається.

О. КРУКОВЕЦЬ,
спец. кор. Перця.

Волинська область.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

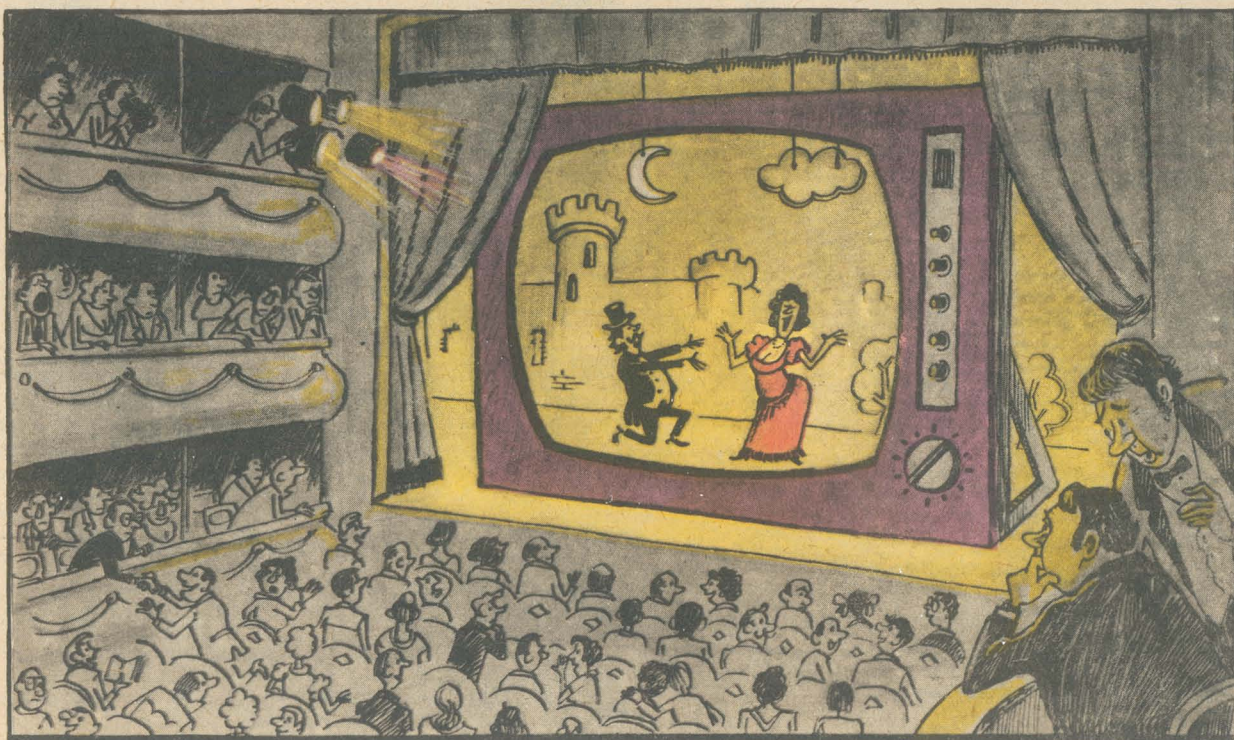
Приходить чоловік до міжрайонного ремонтно-будівельного управління:
— У мене в хаті дах тече!
— Дах? Це можна, — багатообіцяльно кажуть ремонтники. — Платіть гроші і чекайте майстрів.

Чоловік платить і починає чекати. Довго чекає, поки не махне рукою і починає лагодити дах сам.

Про таку форму сервісу розповідалося у фейлетоні «Безперспективне самообслуговування» (№ 1 журналу).

Після виступу Перця заступник міністра побутового обслуговування населення УРСР А. Я. Гуль повідомив, що на факти, викладені у фейлетоні, звернуто серйозну увагу. За безвідповідальне ставлення до своїх обов'язків начальника Баршівського (Київщина) рембудуправління Володька В. А. з посади звільнено. За допущену тяганину при виконанні замовлень начальника Новоушицького (Хмельниччина) міжрайбудуправління Ткачука В. І. також з посади звільнено.

Мал. В. ЧМИРЬОВА

— Як вам подобається нове оформлення сцени?

ПРИМІТНА ЗОВНІШНІСТЬ

УСМІШКА

Будівництво спортивного комплексу затягувалося. Тому ми, група студентів-спортсменів, вирішили допомогти будівельникам. Сказано — зав'язано. Виконроб зустрів нас з обіймами. Познайомив під розписку з правилами техніки безпеки і приставив до нас бригадиром досвідченого будівельника Савельовича. Той у голос перелічив довірений йому колектив: «Двадцять — у списку, двадцять — у наявності». Енергійно потер долоні і бадьоро гукнув.

— Вусатий, ходи-но сюди! Майни за лопатами!

Серед присутніх я один мав вуса, і мені нічого не лишалося, як податися по знаряддя праці.

— Вусатий, збігай по рукавиці! Вусатий, подай цеберку! — вигукував невгаваючи Савельович. Хлопцям це сподобалося.

По закінченні зміни Савельович урочисто подякував нам за ударну працю. Але коли я намірився йти, мовив:

— Усі вільні, вусатий здає лопати... Увечері хлопці пішли на танці, а я спав без задніх кінцівок.

Наступного дня трудовий семестр розпочався командою бригадира:

— Вусатий, ходи-но сюди!

Ніхто не виходив із гурту. Савельович розгублено перелічив присутніх. Двадцять — у списку, двадцять — у наявності...

Я, не моргаючи, дивився на бригадира. Він... не впізнавав мене. Ще б пак! Я збрив вуса.

Савельович занепокоєно занизпорив по кишенях... Та знайти наш поіменний список з-поміж сотні папірців, що зберігали його бездонні кишені, було марною справою.

— Кучерявий, ходи-но сюди! — не розгубився бригадир. — Майни за лопатами!

Як на гріх, у загоні я один... був кучерявий. Танці, як ви здогадуєтесь, знову плакали.

Третього дня, з метою конспірації, щоб не відрізнитися примітною зовнішністю, я прийшов на роботу з зачіскою «призовник».

Савельович за звичкою потер енергійно долоні і гучно скомандував:

— Стрижений, ходи-но сюди! Майни за лопатами!

Й усе почалося спочатку.

...Будівництво спортивних споруд ми закінчили вчасно. А будівельне управління на ім'я ректора інституту навіть телеграму надіслало:

«На спорудженні спортивного комплексу особливо відзначилися студенти: Вусатий, Кучерявий і Стрижений...».

Микола ВОЗІЯНОВ.

м. Харків.

ФРАЗИ

● Природа — це книга, з якої вже вирвали чимало сторінок.

● Чи не занадто роздуті штати у «санітарів» лісу?

Степан КИРЕЙЧУК.

м. Мозир.

НЕЗВИЧАЙНІ СИТУАЦІЇ

Мал. С. Герасимчука

— Хазяйко, я трохи запізнився на виклик, отже з мене пляшка.

— Ай-яй-яй, що ж це ми накоїли! Це ж доведеться державні гроші тратити!

— Після виходу у світ мого роману «Сірий шлак» не виходжу з хати: боюся навали любителів автографів.

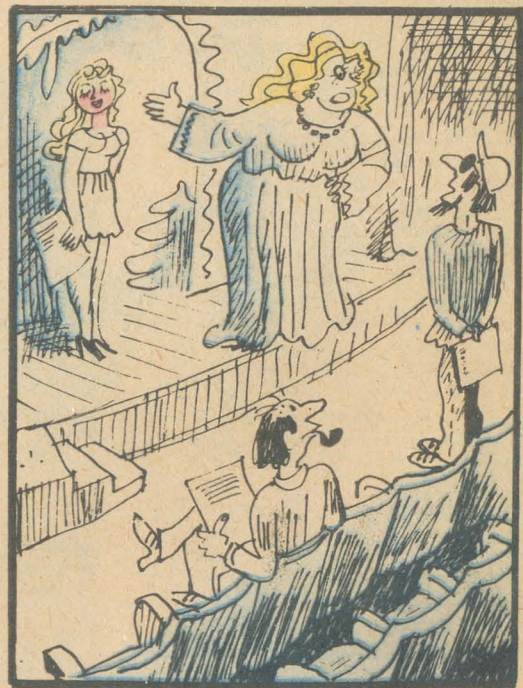

— Сідайте на моє місце, дідусю!
— Ні, ні, тільки на моє!

У НАУКОВО-ДОСЛІДНОМУ ІНСТИТУТІ

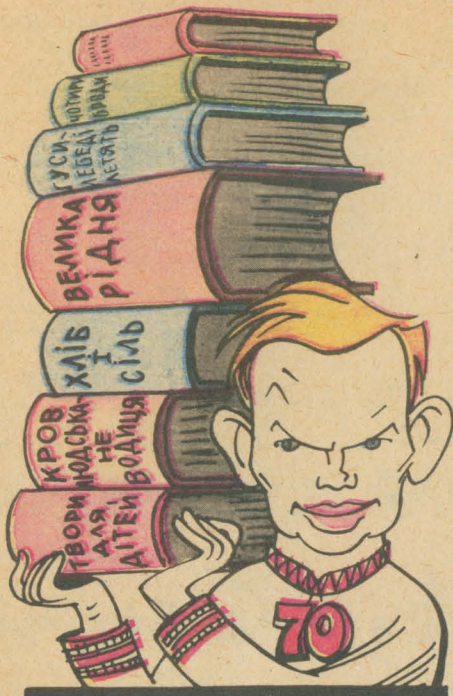

— Уже дві години, як закінчився робочий день, і хоч би одна жива душа збиралася йти додому.

— Ти гадаєш, що як ти режисер та мій чоловік, то я знову гратиму роль молоді героїні? Не вийде! Ось хто гратиме цю роль.

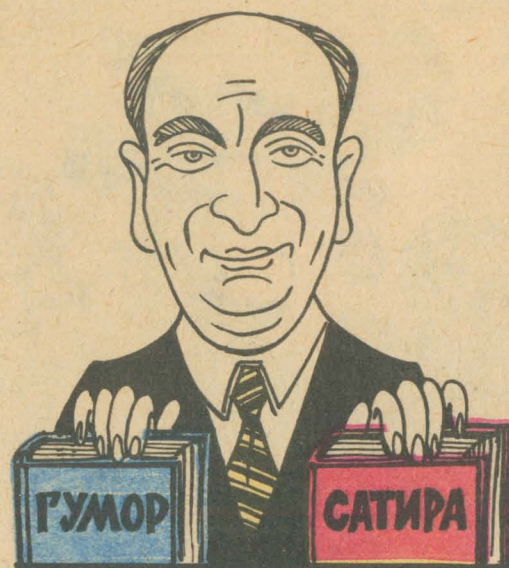
Вітаємо ювілярів!

Героя Соціалістичної Праці, академіка, письменника Михайла СТЕЛЬМАХА з його першим 70-літтям.

Письменника Миколу РУДЯ з його першим 70-літтям.

Письменника-гумориста, давнього автора «Перця» Віктора ПОДОЛЬСЬКОГО теж з його першим 70-літтям.

Дружні шаржі А. АРУТЮНЯНЦА

Рейсовий автобус м'яко котив по шосе. Свіжий вітерець наповнював салон.

— Хороше! — сказав Зенюк, дістаючи з портфеля пляшку пива.

— Протяг, — похмуро буркнув Тюттяєв, що сидів біля вікна. — І трясє. І, взагалі, даремно ми їздили в це відрядження.

— Завше ти всім невдоволений. — Зенюк спритно відкорковував пляшку. — Пива хочеш?

— Не хочу, — відповів Тюттяєв, — але вип'ю.

Раптом у скло, прямо перед його носом тиснула бджола. Вона почала безладно битися об ковзку поверхню, роблячи марні спроби вибратися на волю.

— От дурепа! — засміявся Зенюк. — Ніякої ти! Метушиться, метушиться, а поряд, між іншим, відчинене вікно.

— Хтозна, — задумливо промовив Тюттяєв, — можливо, з точки зору якогось вищого розуму ми теж комахи. Два тижні метушились, метушились, а нічогосінько й не зробили.

— Е, брате, ти не правий! — образився Зенюк. —

ГУМОРЕСКА

Ми ж веземо акт. З підписами! З печаткою! Ну, хіба ж знає комаха, що таке печатка?

Бджола загрозило загуділа.

— А вона ж і жигнути може, — раптом збагнув Тюттяєв. — Я її, мабуть, роздавлю...

— І не подумай! — заступився за бджолу Зенюк. — Вона хоча й дурна, але корисна. Мед дає! Треба її випустити...

— Тоді й справді жигне, — сказав Тюттяєв.

— Дурниці! Візьми її чимось. Ага, ось! — Зенюк видобув із портфеля аркуш паперу і відважно кинувся на бджолу.

Марно комаха намагалася ужалити свого благодійника. Інженерна думка перемогла, і вже за хвилину бджола разом з паперовою пасткою опинилася на волі.

— Ну, як? — гордо запитав Зенюк. — По-моєму, здорово! — Він дістав із портфеля чергову пляшку пива.

— Ідіот, — тихо сказав Тюттяєв. — Навіщо ти викинув акт?

Пляшка випала з рук Зенюка і розлетілася на скалки.

Григорій АРКАДЬЄВ.

м. Дніпропетровськ.

ЗВИЧАЙНА ІСТОРІЯ

ЖАРТ

Верби, місяць, човен, річка,
Мрії, спокій, тишина,
Поцілунки, зорі, нічка,
Трави, роси, він, вона.

Пелюшки, коляска, хата,
Дід та баба і — онук.

Валерій КИЧА.

Мендельсон, дарунки, свято,
Привітання, потиск рук,

с. Соколова Балка
Новосанжарського району
Полтавської області.

МІКРОУСМІШКИ

П'ятирічний Юрко питає у свого родича:
— Дядьку Іване, а то правда, що ви руки не миеєте?
— Звідки ти це взяв? — здивувався дядько.
— Просто татко мамці якось казав, що ви на руку нечистий.

Біля діжки з пивом черга. Раптом один чоловік питає у продавщиці:
— Чому пиво тепле, чорноброва?
— Нема води холодної, тому й тепле, — відповіла продавщиця.

Вадим МАКАРЧУК.

м. Київ.

ПЕРЕЛОМНИЙ МИТЬКО

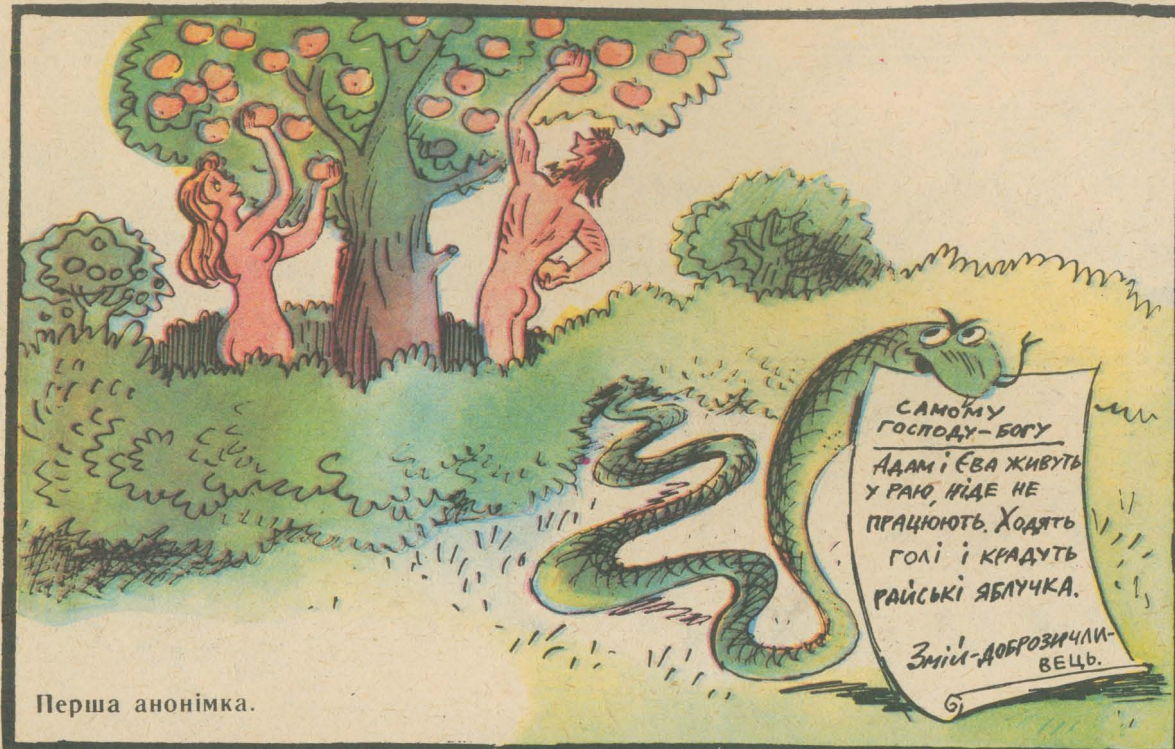
Міні-розум,
Сил багато
У Митька —
Акселерата.
Не розв'яже він,
Хоч плач,
В школі ні одну
З задач.
Зате в класі
Всіх, хто проти,
Митька може
Побороти.
Всюди,
Будь-якої миті,
На умі одне
У Миті:
Де б розбити щось,
Зламати,
Розгвинтити,
Одірвати!..
Шлях його лиш
Просліди —
Знайдеш скрізь
Митька сліди:
Хто це в ліфті
Поліровку
Зіпсував —
Надряпав вовка?
Хто на гойдалці
Дротину
Розірвав,
Як павутину?

Хто вузлом
Зв'язав оце
Молоденьке
Деревице?
Хто в дворі
Розбив плафон,
Й до сусідів
На балкон,
Сміючись,
Жбурнув кота,
Розкрутивши
За хвоста?..
Вже он
Батька-матір кличе
До міліції
Дільничний:
— Ну, шановні, —
Доріка, —
Розпустили ви
Синка!..
Незворушні
Батько й мати,
Позирають
З-під повік:
— Що ви хочете
З хлоп'яти?..
В нього ж
Переломний вік!

Володимир ЧУБЕНКО.

м. Запоріжжя.

Перша анонімка.

ПОЛОВИНЧАСТІ

«Прийшли до нас будівельники впорядковувати дорогу. Зраділи ми, бо чекали цього багато років. Та лише до половини дороги ту заасфальтували і раптом будівельників з іршавського БМУ-23 мов вітром здуло...»
Мешканці села Малий Раковець на Закарпатті.

«П'ять років тому почали будувати у нас клуб. Ледве до половини дотягли будівельники і як зникли, то й досі ми їх шукаємо...»
Жителі села Прохід Волинської області.

Прийшли, пошуміли, розрили — і кинули.
На фермі якихось два дні помаячили.
Півдаха покрили, півкомплексу «двинули»...
З тих пір будівельників тільки і бачили.

Півклубу, півбані, містка половину.
До середини дотягне — і край!
Зацементує фундамент — і кине.
І вітру в полі тоді шукай.

Заасфальтує лише півдороги.
І люди, ступивши на ґрунт камінчастий,
Б'ють, спотикаючись, боляче ноги,
Недобре згадуючи цих половинчастих.

Дивні вони — половинчасті люди!
Дас половину, а максимум стягне.

Либонь півобіду їсти не буде
І півсорочки також не одягне,

І півквартири не стане брати,
Не візьме і половини путівки.
Спробуй дати йому півзарплати,
Або ж не додати колись прогресивки!

Спитати б: звідки такий він виріс?
Але не певен, що в цьому є радія.
Бо чую — цей половинчастий вірус
Скрізь проникає, мов радіація.

Тому, щоб не бути вороною білою,
Ламати списи немає резону.
Я ліпше відбудуся половиною,
Теж половиною — фейлетону.

Свєтєн ГАЛЧУК.

Мовчання — золото, тільки не під час іспиту.

Вино ніс красить, а розум гасить.

Василь ЗАПОРОЖЧЕНКО.

м. Дніпропетровськ.

Встановлено, що розумна жінка завжди лише останнє слово за чоловіком. За собою — тільки вирішальне.

О. ХУРГІН.

м. Дніпропетровськ.

КОРОТКО КАЖУЧИ

Одну людину прикрашає скромність, а іншу — косметика.

Товк воду у ступі і таки витовк дисертацію.

Довгий карбованець інколи вкороче життя.

Михайло КОСТІВ.

Для досягнення мети розумна людина запозичує впертість віслюка.

Пишним цвітом часом розквітають і художочні думки.

Михайло БОГУСЛАВСЬКИЙ.
м. Запоріжжя.

Прикидався дурнем, і жив немов у казці.

Хто шукає, той завжди знайде собі виправдання.

О. АНИСЕНКО.

м. Кузнецьк.

ХИТРА ШТУКА — НАУКА

ТВОРИ з безкінечними сюжетами

Мало все-таки у нас гумористичної літератури. Та й не все, що друкується під відповідними рубриками, насправді відповідає... Як не переспіви відомих анекдотів, то переживання зачовганих жартів! А так же хочеться інколи посміятися, пореготати чи хоча б усміхнутися над свіжим дотепом, відпочити, як то кажуть, душею...

У цьому плані досить цікаву ініціативу виявив Дніпропетровський державний університет. Любителям повеселитися настійно рекомендуємо методичні вказівки «Проблема жанру твору І. Франка «Борислав сміється» та «Проблема жанру твору М. Коцюбинського «Fata morgana», видані кафедрою української літератури цього поважного університету закладу і підготовлені до друку професором В. О. Власенком.

Хай вас не відлякують надто серйозні назви брошур та хитромудрі анотації на зразок: «У роботі... розглядається новаторство письменника-епіка в галузі змісту і форми, жанро-творчих засобів, концепції людини-борця, поетики і тропіки».

Або:
«Розглянувши тему, проблематику, конфлікт, масштабність відображуваних подій, художнє засвоєння епохи й психології нової людини, сюжету, характер поетики, автор приходить до висновку, що «Борислав сміється» треба вважати соціальним романом, як спочатку й визначив жанр цього твору І. Франко».

Сміливіше! Вперед! Давайте простежимо, якими гумористичними шляхами приходить автор брошури до отого глибокодумного висновку.

Ось що, приміром, сказано про повість «Fata morgana»:
«Зміст твору весь час заплутується в довільних зв'язках-асоціаціях, а письменником... постійно розплутується» (ст. 20).

Розплутується, отже, письменником. А ким заплутується? Гм-гм... Втім, із наступних абзаців довідуємося, що це «письменник плете канву сюжету» і будувати твір «у таку форму, що його зміст майже неможливо переказати».

Правда, весело? Але підемо далі.
«У цьому розділі... М. Коцюбинський охоплює події протягом дня: від ранішнього враження пана і до вечора, коли з'явилися зорі... Письменник куцо, стисло і виразно, мов художник мазками, створює зриму картину» (ст. 30).

Здається, тут і «куці» коментарі зайві.
«У формі багатоголосся звучить голос розбурха-

ної бідноти» (ст. 28). Зверніть увагу: голос «у формі багатоголосся»!

«Письменник полишає юрбу і переноситься в куркульську зграю» (ст. 33). На чому переноситься, автор брошури чомусь не сказав. Але з подальшого тексту видно, що переноситися має здатність не тільки письменник. Цитуємо:

«Природа переноситься в площину філософських роздумів, психологічних борін, де все змішалось в єдиний брудний потік сумнівів і невідомості» (ст. 43).

Уторопали ви що-небудь? Що правда, то правда: «все змішалось»... Давайте краще «перенесемося» до повісті «Борислав сміється»:

«Принцип нанизання подій, безкінечного продовження сюжету є глибоко змістовним явищем. Воно свідчить про те, що письменник засвоював необмеженість і незавершеність самої дійсності, про широкі можливості дій людини» (ст. 27).

Аж лячно робиться: на нас чекають твори з безкінечним продовженням сюжету! Та воно й не дивно, бо ж письменник засвоював не саму дійсність, а тільки її «необмеженість і незавершеність». Термін «неза ершена дійсність» (саме «дійсність», а не дія!) зустрічаємо й на 29 сторінці. Отож, зробивши для себе такі відкриття, ми вже спокійно сприймаємо заяви про те, що «письменник сміливо втручається в об'єктивність викладу, вступає в пряму бесіду з читачем», або «якщо його попередники досягли значних успіхів у зображенні соціального середовища, то він робить вдалу спробу прорватися від середовища до історії» тощо. Такий туман оповиває багато сторінок брошури, затьмарюючи собою і подекуди слушні думки.

Не можемо не спинитися й на мовному новаторстві, виявленому автором методичних вказівок. Ось кілька прикладів: «деяльності», «неділля», «христотатійний пейзаж», «повістування» (мається, очевидно, на увазі розповідь, оповідь); «спільці», «вони бачуть», «робітники показані молодими, добре зодітими», «багатство, нажива заступають щастю людини», «обличчя у Бенеді сухе та довгообразе», «постаттями селян» і т. д.

Словом, не знаємо, як воно щодо науковості, а от гумору хоч відбавляй!

Від імені і за дорученням викладачів та студентів-філологів, котрим вищезначені брошури рекомендовані, виписки зробив та прокоментував Ф. ЯВІР.

— Ми з вами, здається, вже десь зустрічалися.

ОСОКОР ТА ОМЕЛА Байка

Погрожувала Осокору Омела,
Яка не рік вже з нього сік тягла:
— Не стану більш тебе любити,
Покину, спробуєш тоді без мене жити.
Покинула, за вітром полетіла
І на пенюку трухляві врешті сіла.
Втішається: «Ох, допекла я Осокору!»
А він росте все вище й вище вгору.

Володимир ГРАБУС.

ЗООАФОРИЗМИ

- На баранячому диспуті перемагають роги.
- Серед кровососів немає непитущих.
- Зобов'язання крота: «Зариватимуся ще глибше!»
- Тхір теж вважає, що він сильний духом.
- Девіз п'явки: «Працювати без відриву!».

Леонід ЗАБАРА.

с. Тур'я
Краснопільського району
Сумської області.

СКОРОМОВКИ

Ех, дівиця
Білолиця
Полонила
Серце Гриця.
Перевіз її
В столицю —
Показала дулю
Грицю.

Не мовчить
Вона й хвилини:
Вдача вже така
В Галині.
Розповідь
Плітки, новини —
І робочий день
Пролине.

Керівник
М'якої вдачі —
Мають премії
Й ледачі.

Дмитро СОЛОДКИЙ.

МУЛЬТИК З ПЕРЦЕМ

ЛИПКА

УКРАЇНЬКА
НАРОДНА КАЗКА

Жили собі дід та баба. Вони були дуже вбогі. От баба і каже:

— Ти б, старий, пішов у ліс та вирубав липку, щоб було чим протопити.

— Добре,— каже дід. Узав сокиру та й пішов у ліс.

Приходить дід до лісу, вибрав липку. Тільки що замахнувся сокирою, щоб рубати, коли чує — липка каже людською мовою:

— Ой, не рубай мене, чоловіче добрий, я тобі в пригоді стану!

Дід з переляку і сокиру опустив. Постояв, подумав та й пішов додому.

Приходить додому та й розповідає про свою пригоду. А баба й каже:

— От який же ти дурень! Піди зараз до липки та попроси конячку з возом. Хіба ми ще не находилися з тобою?

— Та як так, то й так,— каже дід. Надів шапку та й пішов.

Приходить до липки та й каже:

— Липко, липко, казала баба, щоб ти дала нам конячку з возом.

— Добре,— каже липка. — Іди додому.

Приходить дід додому, а біля хати стоїть віз, і конячка біля нього прив'язана.

— Бач, старий,— каже баба,— тепер і ми люди! От тільки хата наша от-от завалиться. Піди, старенький, попроси ще й хату. Може, дасть.

Пішов дід до липки, попросив хату. «Добре,— каже липка. — Іди додому».

Приходить дід до двору і не пізнає: замість старої стоїть нова, гарна хата. Радіють обоє, як діти.

— А що, старий, якби ти попросив ще й худоби та птиці. Тоді, здається, вже й нічого нам не треба!

Пішов дід до липки, попросив худоби. «Добре,— каже липка. — Іди додому».

Приходить дід і не нарадується. Повен двір худоби і птиці.

— Ну, тепер уже нам більш нічого не треба! — каже дід.

— Ні, старенький, ще піди попроси й грошей.

Пішов дід до липки і попросив грошей. «Добре,— каже липка. — Іди додому».

Приходить дід, а баба сидить за столом і золоті гроші в купки складає.

— От, старенький, які ми тепер багаті! — каже баба. — Але того мало, треба ще, щоб усі люди нас боялися, бо ми ж багаті! Піди, старий, до липки, попроси, нехай поробить так, щоб нас усі люди боялись.

Пішов дід до липки, попросив липку, щоб так зробила. «Добре,— каже липка. — Іди додому».

Прийшов дід додому, а там у них повно війська та поліції, і всі їх охороняють. Але старий і цього мало.

— Що ж,— каже вона,— старий. Треба ще, щоб усі люди в селі були нашими батраками, бо чого ж нам більше хотіти — все вже у нас є.

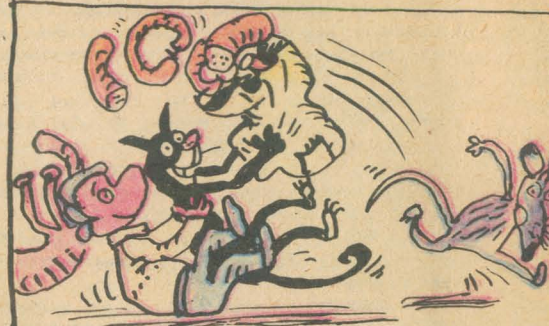
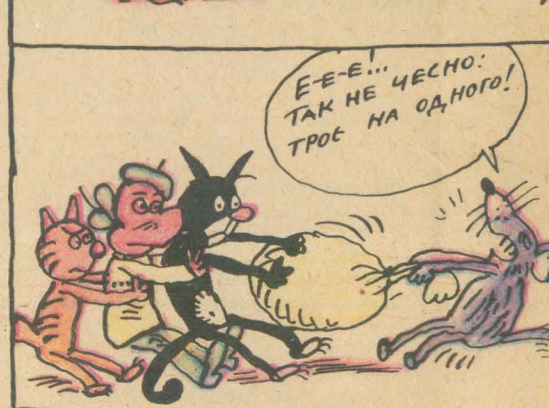
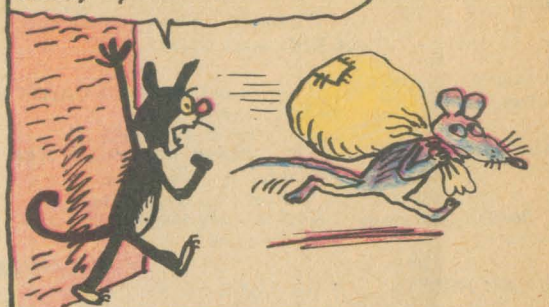
Пішов дід до липки та й просить, щоб зробила вона так. Довго мовчала липка. А потім каже: «Іди додому, зроблю ще вам останнє».

Приходить дід додому, аж глядь: нічого нема, стоїть та сама стара хата і баба коло неї.

Так їх покарала липка за те, що ненажерлива баба хотіла всіх людей батраками поробити.

Знову щось поцупив?!

КАЖУТЬ, ЩО Я ДУЖЕ КОВБАСУ ЛЮБЛЮ. А ПОДИВІТЬСЯ, ЯК ВОНА ДО МЕНЕ ГОРНЕТЬСЯ. ОТОЖ, ЛЮБОВ У НАС ВЗАЄМНА.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

РОЗТРИНЬКУВАЧАМ. У замітці «Чи знаєте ви...» (журнал № 4) ішлося про розбазарювання нафтопродуктів у тресті «Дунайводбуд». Голова Одеського обласного комітету народного контролю Н. І. Коротков сповістив редакції про вжиті заходи: звільнено з роботи директора трестівської автобази Рилікова, керуючому трестом Сміяну оголошено догану, його заступникові Білому — сувору догану. Накладено стягнення на начальників БМУ-17 та ПМК-124 Якобчука та Борисова, директора ремонтно-механічних майстерень Бутівського (на нього й на заступника керуючого Білого зроблено також грошове нарахування).

БЕЗГОСПОДАРНИКОВІ. До редакції надійшов лист із Сумської області про те, що завідувачий другою фермою колгоспу «Радянська Україна» Ямпільського району І. К. Остапченко занедбав роботу, пиячить, та ще й потурає розкрадачам, які тягнуть із ферми ягнят, курей, вершки.

На прохання Перця лист колгоспників перевірив районний комітет народного контролю. Голова комітету А. Я. Школьна повідомила, що за безгосподарність Остапченка з роботи звільнено, з нього стягується вартість поцупленої з ферми продукції.

КОРИСТОЛЮБЦЕВІ. Надовго запам'ятають учителі Матвійвської школи-інтернату (Вільнянський район на Запоріжжі) урок, який дала їм директор С. А. Лях. Урок нечесності й користюлюбства. С. А. Лях шляхом різних махінацій привласнювала не належні їй кошти. За це, повідомляє заступник міністра освіти УРСР В. Ю. Тараненко, її з посади знято, рішенням райкому партії на неї накладено суворе партійне стягнення, а матеріали ревізії діяльності колишнього директора передано адміністративним органам для розслідування. Такі наслідки перевірки листа, одержаного Перцем.

Не такі вже ми й старі...

— Ну, що, передплатив? — запитала дружина, тільки-но Петро Талимонович поріг переступив.

— Ні, серденько, — зітхнув Петро Талимонович. — Виявляється, вони лімітовані, і вже їх немає. Та й нащо тобі ті «Моди сезону»? Не такі вже ми з тобою й молоденькі, щоб за модами ганятися. Зате я...

Але Ізольтя Порфірівна не дала йому докінчити.

— Я так і знала, — зітхнула вона. — Ти навмисно зволікав, аби тільки не передплатити. Значить, я повинна ходити в допотопних платтях?! Ти ніколи не цікавився, в чому і як я ходжу. А тепер уже в бабусі мене записуєш...

— Та почекай-но, — спробував урезонити ображену половину Петро Талимонович. — Моди, коли вже на те піде, і в ательє знайдеш: там цей журнал завжди є. Зате я ось «Здоров'я» передплатив. Щоб за модою гнатися, треба спочатку здоровою бути. А тут тобі і поради, і рецепти, і консультації всілякі.

Трохи іще посердившись, Ізольтя Порфірівна врешті змирилася з долею. А через кілька місяців Петро Талимонович переконався, що вона й значно розширила свій світогляд. Якось, сівши за стіл і сьорбнувши борщу, він одразу ж потягся рукою за сіллю. Але дружина спритно відсунула сільничку.

— Облиш, Петю. Я спеціально недосолила: у мене, відчуваю, — нефрит. До того ж сіль підвищує тиск, погано впливає на зір, на серце, сприяє виникненню склерозу. І, взагалі, в нашому з тобою віці... потрібно обмежити вживання всіляких сульфатів.

Наступного дня, не доївши прісного борщу, Петро Талимонович відкусив добрячий шмат хліба і увігнав виделку в котлету, сподіваючись надолужити втрачене на першій страві. Але що це? — котлета м'ясом і не пахла.

— Чим ти мене годуєш? — обурено звів він очі на дружину.

— Їж, їж, котику, — ласкаво промуркотіла Ізольтя Порфірівна. — Це овочеві котлети. Вони набагато корисніші для нас із тобою. В них хоч менше калорій, зате більше вітамінів. Це сприяє омолодженню організму, регулює травлення. А переїдання до добра не доводить. Он академік Амосов...

— Та що ти мені лекції читаєш?! Я тобі не заєць, щоб на капусті та на моркві сидіти. Завтра щоб мені був обід, як і завжди, — сердито наказав Петро Талимонович і подався в чайну.

Кілька днів Ізольтя Порфірівна частувала чоловіка звичними обідами. Та

одержавши черговий номер журналу і добре простудіювавши його, заявила:

— У мене гепатит!

— Звідки ти взяла? — здивувався Петро Талимонович. — Я й не чув про таку хворобу.

— Ти не чув, а вона вже в мене є. Я всі симптоми перевірила. І з завтрашнього дня переходжу на діету. А ти, якщо свого здоров'я не жалієш, досолой собі та добавляй жиру. Дограєшся. У тебе, між іншим, і так уже передінфарктний стан. Дивись-но, який живіт відростив!

І дихаєш, як ведмідь. Ти що, хочеш мене вдовою зробити?! А про дітей ти подумав? Га? Ні, голубе, не буде потємум! Із завтрашнього дня — зарядка, біг і всілякі обмеження! Не такі вже ми з тобою молоденькі, щоб дозволити собі всілякі надмірності.

Наступного ранку Петро Талимонович іще додивлявся цікавий сон, коли дружина штовхнула його під бік:

— Петре, вставай. Тобі бігати треба. На стадіон підемо разом... На сніданок — кефір. Збирайся швидше...

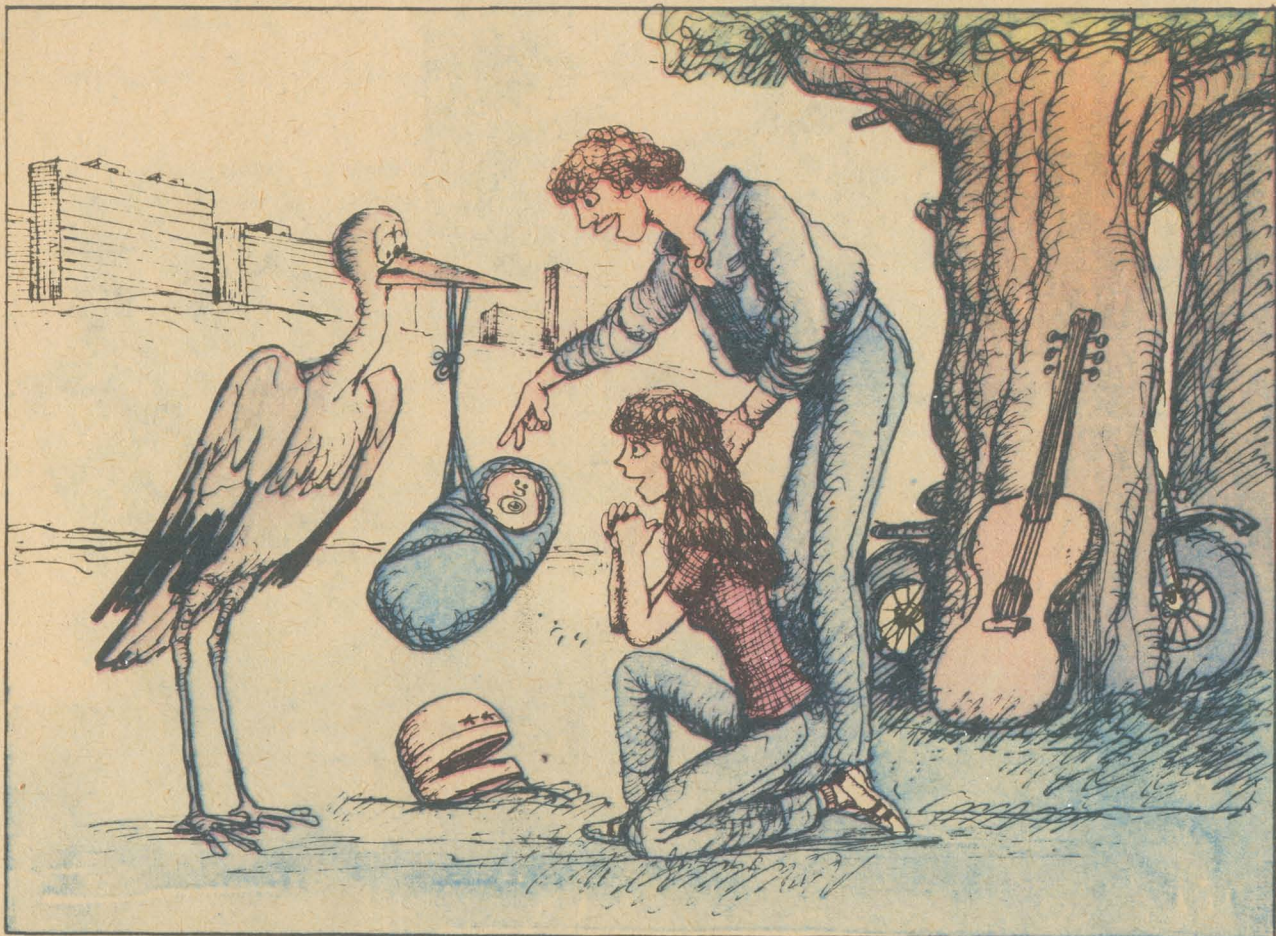
Невдовзі Петро Талимонович полегшав на одинадцять кілограмів і, переведений повністю на рослинну їжу, запевняв дружину, що почуває себе майже юнаком.

А коли почалася чергова передплата не періодики, він прибіг додому із розпроміненим лицем.

— Зозю! — вигукнув збуджено, розмахуючи над головою якимось папірцем. — На ось квитанцію! Передплатив! Добився-таки для тебе журналу «Моди сезону»! А «Здоров'я» не передплатував — не такі-то ми вже з тобою й старі та немічні, щоб читати таку періодику.

Василь КРАВЧУК.

Мал. Р. САХАЛІУЄВА

— Ні, ні, ми тільки глянемо на нього, а ти одразу понесеш його до бабусі.

Як відомо, скандали трапляються навіть у благородних сім'ях. Що ж до теперішньої «команди» Білого Дому, то, за свідченням самої американської преси, це сімейство не таке-то вже й благородне. А скандали тут вибухають раз у раз. Точніше кажучи, тут одна за одною випливають на світ божий скандальні історії, в яких замішані члени того посімейства, і які їм хотілося б тримати подалі від ока та вуха людського.

От оскандалився не якийсь там собі другорядний чиновник теперішньої адміністрації Сполучених Штатів, а сам Макс Х'юджел, заступник директора Центрального розвідувального управління. Всюдишні репортери з газети «Вашінгтон пост» якимось чином добралися до судових архівів і знайшли там справу того М. Х'юджеля, свого часу зам'яту і запаковану в архів деякими можновладними покровителями цього діяча. А із тої справи виплигло, що заступник директора ЦРУ років із десять тому поцупив із державної кишені чималеньку суму.

Коли «Вашінгтон пост» розголосила ту історію, директор ЦРУ Уільям Кейсі, який сам собі того заступника добирив, розпачувався. Він негайно ж витурив Макса Х'юджеля з свого відомства, і навіть прилюдно покався — мовляв, винен, любі співвітчизники, що недогледів, пригрів такого шахрая.

Але ще не розійшлися у вашінгтонській каламутній заводі кола від того скандалу, як репортери телевізійної компанії Сі-бі-ес витягли — знову ж та-

ки із судових архівів — на світ білий іще пікантнішу історію: тепер ішлося уже про самого Уільяма Кейсі, того ж директора ЦРУ, довірену особу, навіть особистого друга президента Рейгана.

Десь на початку 70-х років У. Кейсі очолював сільськогосподарську корпорацію «Мультипонікс», і в супрязі з сімома іншими не чистими на руку ділками привласнив аж три з половиною мільйони доларів, що належали обдуреним членам тої корпорації. Звісно, як директорів, У. Кейсі з тої суми припала лєвова частка. До того ж із тих архівних документів видно, що тодішній директор корпорації — а теперішній уже директор ЦРУ — й досі начебто перебуває під судом!..

Може отакі спритники — «привілей» тільки розвідувального відомства Сполучених Штатів? Якби ж то! Ось вам відомство дипломатичне.

Призначив був президент Рейган на посаду посла Сполучених Штатів у Ірландії свого близького приятеля Уільяма Маккена. Та не встиг іще той на своєму посольському кріслі як слід умотитися, як вибухнув гучний скандал. І знову ж таки підвели оті кляті судові архіви, до яких, знову ж таки, добралися невгамовні газетярі.

Справа в тім, що свого часу У. Маккен був директором страхової компанії «Фаундейшн лайф іншуренс» у штаті Нью-Джерсі. І у спілці зі своїм заступником Л. Острером шахраював там цінними паперами, що давало їм чималу нечесну копійку. Л. Острера за це таки запроторили за ґрати, а У. Маккен

викрутився. І якби не пронирилі репортери, то та історія спокійно собі припала б архівною пилюкою...

Одне слово, виходить, що, при сприятливих обставинах, нині у США не тільки в розвідники, а й у дипломати шахраї виходять.

А як же на це Білий дім? Та здебільшого ніяк. От і той же директор ЦРУ поки що відбудувався, як кажуть, легким і недовгим переляком: офіційний представник Білого дому заявив на прес-конференції, що У. Кейсі «чудово справляється зі своїми обов'язками» і «продовжує користуватися повним довір'ям» президента Рейгана. Не чути також, щоб і з У. Маккеном щось погане сталося.

А втім, усе-таки не можна сказати, що Білий дім на все те й вусом не веде. Таки ж бо зреагували і докопалися до причини скандалів. Виявляється, вся біда — в поганій охороні архівів. Якби їх краще пильнували, то ті капосні репортери ні до чого не докопалися б. От і вирішили виправити становище, взявши архіви під пильну охорону. «Архіви є архіви», — заявив представник Білого дому, — і нема чого в них копірситися». Тепер поважні урядовці зможуть спати спокійно.

Так що М. Х'юджелу та У. Кейсі, можна сказати, просто не пощастило: якби до такого рішення хтось був раніше додумався, то вони й досі ходили б собі в чесних людях. Та ще й інших би повчали, як чесно жити треба.

Яків ВАЛАХ.

Мал. О. МОНАСТІРСЬКОГО

— Ах, ці чудові передачі із Сальвадора — моя найбільша втіха!

І сміх, і гріх

ПІВЕНЬ І ЗАКОН

У західнонімецькому місті Кельні один голосистий півень рейваху нароби́в. За півнячою звичкою цей дисциплінований співак заводив свою бадьору пісню о п'ятій годині ранку і не дає мешканцям сусідніх будинків спати. От вони й зажадали, щоб суд заборонив йому кукурікати раніш десятої години.

Жінка-суддя, зваживши, очевидно, на обидві сторони, винесла компромісне рішення: півневі дозволяється кукурікати з 7 годин 30 хвилин ранку.

ЗНАВЦІ ПСИХОЛОГІЇ

Австралієць Генрі Малькольм іще за життя був великим оригіналом. Після смерті він заповідав усе своє майно тому з родичів, хто угадає зміст його останнього листа. Лист уже зберігався у нотаря в конверті під кількома печатками.

Дві племінниці небіжчика угадали майже дослівно і одержали спадщину. У листі було написано: «До біса всіх родичів!».

ХОРОБРИЙ ВІВЧАР

Заїкаючись від збудження, вівчар Антоніо Альтоліні з села поблизу італійського міста Верони, доповів карабінерам, що він тільки-но відбив напад із космосу — пострілом із своєї рушниць збив космічний корабель. Оглянувши місцевість, карабінери переконалися, що Антоніо справді влучив у ціль: зарядом шроту він продірявив запущену з науковими цілями невелику повітряну кулю, що приземлялася. Вівчар злякався, що інопланетяни з космічного корабля хочуть покрасти його овець.

Народні УСМІШКИ

КАЖУТЬ ЛЮДИ...

Один парубок вирішив одружитись на дівчині з сусіднього села. Зустрів її та й питає:

- Наші люди кажуть, що ти не вмієш шити й вишивати, чи це правда?
- То дарма!
- Мабуть, і борщу не вмієш зварити?
- Дарма.
- Ну, а танцювати ти ж хоч вмієш?
- А за танці очі видряпаю тому, хто скаже, що не вмію!

Повідомив О. КАТРИЧ.

с. Бобрин
Роменського району
Сумської області.

ВЕСІЛЬНЕ ФОТО

П'ятирічна донька розглядає весільну фотографію батьків.

- Мамо, де це ви фотографувалися?
- На весіллі.
- А де я була в той час?
- Ти була вдома.
- Донька плачучи:
- От завжди, ви по весіллях ходите, а я вдома сиджу-у-у...

Повідомив М. КАРПЕНКО.

с. Ульянівка
Миколаївського району
Миколаївської області.

ПАН ТА ІВАН

Прийшов пан з Іваном до ставка. От пан і каже:

— Іване, залазь ось на це дерево і стеж, щоб розбійники не наскочили, а я скупну своє грішне тіло.

Тільки-но заліз Іван на дерево, а пан у воду, як з'явилися розбійники. Витягли пана з води, відлупцювали, кинули у воду і поїхали.

Виліз пан із води та й гукає Іванові, який саме заснув на дереві:

— А злізай, Іване, та йди покупайся, а я постережу.

Заліз пан на дерево, а Іван у воду. Розбійники знову тут як тут. Постояли, поміркували і вирішили:

— Того, що у воді ми вже били, а он того, що на дереві, ще ні.

І гайда за роботу.

Повідомив Р. ПОДОЛЯК.

м. Львів.

БАЛАКУЧА СУСІДКА

— Наша сусідка страшенно балакуча, — каже чоловікові дружина. — Так заговорила мене, що я аж захрипла...

Повідомив С. ГРИНДА.

м. Івано-Франківськ.

РЕЗОНАНСНЕ РІШЕННЯ

Прийшла теща в сусіднє село до зятя погостювати. Гостює день, другий, третій... Почав думати зять, як спроводити гостю. От одного разу заходить та й каже:

— Бачив я оце, мамо, як півгодини тому ваша хата горіла. Може, ще й досі горить...

— Ну, що ж, любий зятю, залишусь я у вас жити. Куди ж я тепер піду?

Повідомив Г. ГРЕБІННИК.

м. Харків.

Мал. В. СОЛОНЬКА

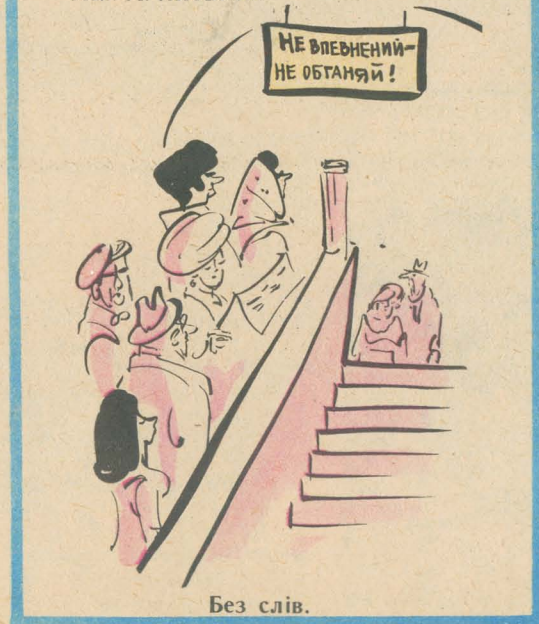
Уприглядку.

Мал. В. БОКОВНІ

Без слів.

Мал. М. ЛИТВИНА

Без слів.

Мал. С. НАБЕРЕЖНИХ

Без слів.

Мал. Т. ЮНАКА

Без слів.

Мал. Т. ЮНАКА

Без слів.

Мал. П. ЗЛОТАНОВА

Без слів.

Дуже Перче!

Недавно слухали ми по радіо передачу про естетику виробництва на одному заводі і заздрили: живуть же люди, он якими високими матеріями впритул займаються. А нам, робітникам третього цеху заводу залізобетонних виробів № 7, не те що про естетику — про елементарний порядок доводиться мріяти. Територія цеху нагадує велике звалище, де вперемішку з купами сміття, арматури, металобрухту лежить готова продукція. Раніше цехом у черевиках можна було пройти, а нині й чоботи не завжди врятовують.

РОБІТНИКИ.
Усього вісім підписів.

м. Полтава.

Чи не знайдеться, часом, в тебе ключ, який зміг би відімкнути велетенський замок, який другий рік висить на нашій бані. Якщо ж ключа немає, то, може, Перче, знайдуться в тебе хоч такі слова, котрі змогли б переконати наше правління колгоспу в тому, що треба не тільки питати з нас за якість і продуктивність праці, а й дбати про наш побут.

МОЛОДЬ села Сподахи.

Немирівський район
Вінницької області.

Є люди, яким в усьому таланить. То п'ять цифр у спортлото відгадають, то холодильник «Дніпро» по лотереї виграють. А от мені не щастить. Не везе навіть в елементарних речах. Уяви собі, придбала я на початку минулого року кавомолку львівського заводу «Електропобутприлад». Виявилась вона бракованою, і відправила я її на завод. За кілька місяців одержую нову. Включила — ніяких ознак життя. Знову запакувала і на підприємство відправила. За кілька місяців нову надіслали. І хочеш — вір, хочеш — ні, а ця нова теж виявилась бракованою. Отак ми регулярно обмінюємося з підприємством посилками. Цей обмін і досі триває.

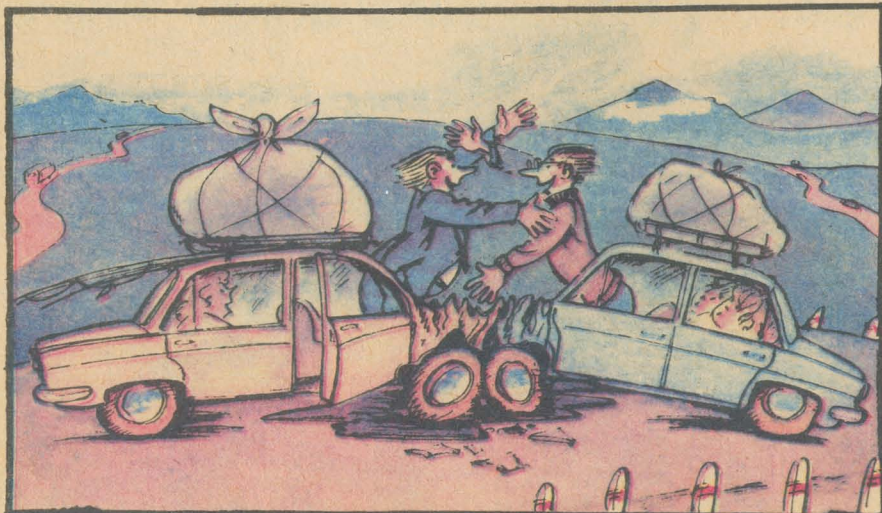
Одне з двох, Перче. Або я — жертва дивовижних випадковостей — це ж треба, щоб з такої кількості кавомолок, що мені відправили, жодної якісної не трапилось! Або маємо тут явну законність, яка свідчить про те, що на заводі не дуже дбають про якість.

Л. КОВАЛЬ.

м. Чернігів.

ДРУЗІ ПІЗНАЮТЬСЯ В БІДІ

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

— Васю, дорогий! Скільки літ, скільки зим!

ПЕРЧАНСЬКИЙ ТЕЛЕВІЗОР

Добридень, шановні телеглядачі! На ваших екранах — озеро з живою водою. Не біда, що вигляд воно має, м'яко кажучи, не зовсім естетичний. Зате якщо покропити взятю з нього вологою сільгоспрослини — поважчає колос, потугішає стебло, враз налетиться соком цукровий буряк. Бо в отих мішках, що наче айсберги стирчать над поверхнею, — різноманітні мінеральні добрива.

Озеро це — рукотворне. Виникло

воно завдяки безвідповідальному ставленню керівників станції Буялик Одеської залізниці до організації розвантаження міндобрих і широкій натурі представників колгоспів Іванівського району Одеської області, котрі вважають, що через якийсь затоптаний у багнюку мішок добрив їхні господарства не збідніють.

На цьому — до побачення.
До наступного телебачення!

Літературна пародія

ПОЕТИЧНІ ТЕРЗАННЯ

То щастя — вирватись за місто,
як зійде сніг, підшерхне ґрунт...

Чи в гай піти, залитий сльом?
Чи до ріки, де листя попливло?

Як добре під вечір зимовий
за містом подихати снігом!

А чи не спробувать рибальської удачі,
із вудкою подавшись до ріки?

А виводь-но свого мотоцикла
та чкурнімо —
хай дух степовий
на дорогах чуби нам посмика...

Василь МАРСЮК. Із збірки «Обрії».

Отака ця сидяча робота:
За письмовим столом — цілий день.
Натворишся до сьомого поту,
А під вечір уже — ні тельня.

Вік не брати б до рук авторучки!
Де він взявся, цей клятий папір!!
Розсипаєш по ньому карлючки,
Серце ж просить слізю надвір...

Там, за містом, іще є природа,
Апетит, як у вовка, і ґрунт.
Натуральний. Левади, городи...
Кисень є. І дерева. А тут!!

Кину я писанину навіки
І поеми за вітром пущу.
На природу! Де гори і ріки!
Буде краще... Мені й читачу.

Павло СТОРОЖЕНКО.

Страшно перо НЕ В ГУСАКА...

напрямку під девізом: «Де столова чи навіть буфет — там і свинарник». Інакше — нас не розуміють та й іншого виходу я не бачу».

(З виступу на зборах пайовиків).

«Така вже у нас на Криворіжжі традиція — дотримувати свого слова».

(З радіопередачі).

«Маланка зовнішністю схожа на сучасних жінок».

(З учнівського твору).

Надіслав К. РОДИК.

«В Лебединському телеателее відремонтували телевізора на моїх очах».

(З подяки господаря).

Надіслав А. ДАНИЛЬЧЕНКО.

«Ще не всі комбінати громадського харчування домоглися при столових зробити свинарники і поставити свиней на відгодівлю».

Ми повинні працювати в цьому

Надіслав І. ХОМОВИЧ.

«Туалет не працює, ідіть на базар».

(Оголошення на Миргородському автовокзалі).

Надіслав Ф. ПЕРЕДЕРІЙ.

«Прошу дати мені офіційний розвід з чоловіком, який за 5 років спільного життя з'їв мою молодість».

(З заяви до суду).

«Почувши шум, я вибіг на вулицю у чому мати родила, в одних трусах».

(Із пояснювальної записки).

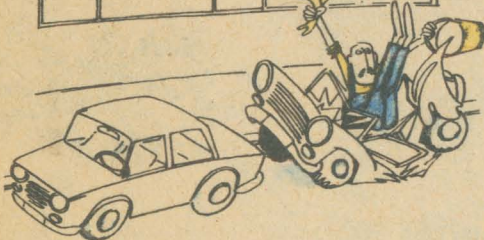
«Кому-кому, а виконробу добре відомо, що на випивку пішов цемент, а на закуску — фарба і цвяхи...»

(Із скарги).

Надіслав М. КОСТЮК.

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

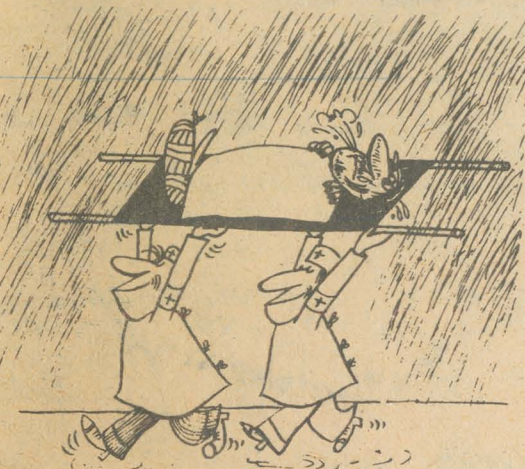
Малюнки з журналів: «ОЙЛЕНШПІ-ГЕЛЬ» — Берлін, «СТИРШЕЛ» — Софія, «УРЗІКА» — Бухарест, «ДИКОБРАЗ» — Прага.

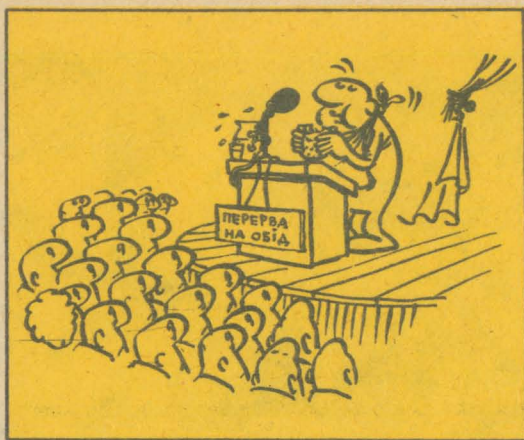
— Ідіот! Ти не міг упасти на чужий автомобіль?!

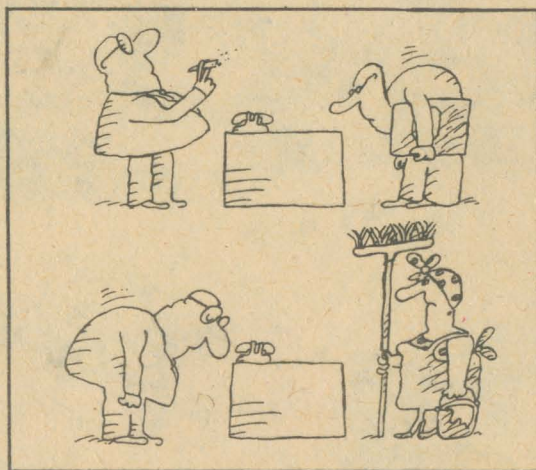
— Заспокойтеся! Рана на голові дуже серйозна, але нам удалось уникнути ампутації.

Без слів.

Без слів.

Без слів.

Без слів.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

◆ «Кожний сім'ї — свій човен» — так називалася замітка (№ 2 журналу), в якій повідомлялося про те, що по вулиці Крупської (селище Недригайлове) ось уже тривалий час стоїть така величезна калюжа, що вода підступає аж під самі садиби мешканців.

Заступник голови виконкому Сумської облради А. Д. Бондаренко повідомив редакції, що Недригайлівський райвиконком вжив необхідних заходів і тепер дорогу по вулиці Крупської повністю впорядковано.

◆ Начальник відділу постачання і збуту Хмельницького облхарчопрому Г. Босяков написав редакції листа про те, що управління «Вінницяпостачзбут» не виділяє належні їм дві тонни нітроємалей, які їм конче потрібні. А коли вони поскаржилися до Укрголовхіму, то навіть відповіді звідти не одержали. Цього листа було надруковано у «Перці» № 3.

Після виступу Перця начальник Укрголовхіму І. С. Попов повідомив, що Хмельницькому облхарчопрому виділено 3 тонни нітроємалей.

◆ Про те, що у селі Павлоцьки (Дзержинський район) вже цілий рік мовчать радіоточки, писалося у замітці «Довготривале мовчання», опублікованій у «Перці» № 5.

Як повідомив головний інженер Житомирського обласного управління зв'язку Б. М. Ніколаєнко, таке становище існувало, бо був пошкоджений кабель. Нині прокладено новий кабель, і нарікань на роботу радіо з боку жителів села немає.

◆ Дорогу до села Дубки (Савранський район) так розбили, що туди перестав курсувати автобус. Листа про це надіслали редакції мешканці цього села.

Як повідомив заступник голови виконкому Одеської облради А. Н. Кравченко, в першому кварталі цього року проведено ремонт дороги, і до села тепер регулярно ходить автобус.

◆ Новосели будинку № 23 мікрорайону «Сонячний», що у місті Красноармійському, поскаржилися редакції на те, що у них ніяк не відрегулюють опалення та водопостачання.

Після втручання в цю справу Перця, головний інженер Донецького обласного управління житлового господарства Ю. Н. Половцев повідомив, що нині вже виконано усі ремонтні роботи. В усіх квартирах нового будинку тепер опалення і водопостачання працюють нормально.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: В. БОЙКО, А. ВАСИЛЕНКО, С. ГЕРАСИМЧУК,
В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар),
І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-15, 41-89-17.

Адрес редакції: 252047, Київ-47, ул. Петра Нестерова, 4.

Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перець» № 11 (1125)
(на українському мові).
Видавецьство «Радянська Україна».

Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 03.05.82. Підписано до друку 18.05.82. БФ 09149. Формат видання 70×108/8.
Офсетний друк. Умовн.-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,1. Тираж 2.588.500. Зам. 02053.

© Журнал «Перець», 1982 р.

Рукописи не повертаються.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордену Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Ордену Леніна комбінат печаті видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад»

Мал. В. ГЛИВЕНКА.

